

ת"פ 50877/11/19 - מדינת ישראל נגד חדר גולאני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19-11-50877 מדינת ישראל נ' גולאני
תיק חיזוני: 236020/2019

לפני כבוד השופט אביחי דורון
מטעם מדינת ישראל
נגד חדר גולאני
נאשמים

החלטה

הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית, בכך שבאים 1.6.19 החזיק ברכבו סכין מבל שביבלותו להוכיח כי מטרת ההחזקה הייתה כשרה.
בהסכם נשלח הנאשם למסקיר שירות מבנן שהتابקש לחוות דעתה גם בשאלת הרשותה, לביקשת הסגנון, בעוד המאשימה הודיעה כי עדמתה להרשותה בכל מקורה (תוך הגבלת ענישה).

מהתס kir שהוגש עליה כי הנאשם אדם צער או אמביציוז, נורטבי על פי כל קונה מידה, שלמרות נסיבות חייו הקשות רחיק מהחברה שולית, לא הייתה לו כל מעורבות עם החוק והוא בעל יכולות לשיקול דעת ולהתנהגות בוגרת ושמורת חוק. שירות המבחן הדגיש כי הסיכון למעורבות חזרה בפלילים הינו "מאוד נמור". לאור כל אלה, ושיקולים נוספים, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאשם, בעיקר על רקע גילו הצער, המוטיבציה שלו להשתלב בחברת הישראלית, ומסקנת השירות כי הרשעה תהווה "בן נגנו משמעותית בדרכו". הלכה למעשה, הצדדים חלוקים ביניהם בשאלת הרשעה בלבד.

بعد המשימה מדגישה את חומרת העבירה, עיקר טעונה סובב סביבה העדר "זק קונקרטי" שהחשוד יכול להציג עליו (אחת מדרישות "הכלת כתב") כדי שלא יורש בדי, בהיות הרשעה דרך המליך הפלילי. עד הפעם המשימה לרע"פ 2016 שם נקבע כי רק במקרים חריגים שבחריגים ימנע בית המשפט מהרשעה במקורה, וטענה כי זה אכן המקרה (אף כי לא הסבירה מדויק). א.ד.

הסגור, מנגד, עותר לאמץ את המלצת שירות המבחן, מנקודת מבטו, ומוסיף לכך את נסיבות החזקת הסיכון (ברכובו של הנאשם) ואת מטרת החזקה ("צריך אותה בשליחותם אם הוא יוציא לעיר עם חברם") אף שאינה מוגדרת "מטרה כשרה", היהה - לטענותו - תמיימה, ולא למקרה מסווג זה התקונה ההחלטה המחייבת הרשעה במקרים של החזקת סיכון". הנאשם עצמו, בדבריו לפני, הביע מושאלתו לאפשר לו להמשיך את חייו הלא ואצין כי איש אינו מוכן להעיסוק עד שישים את התיק, כך אמר.

דיון וכרכרה:
במחלוקת שבין הצדדים דעתם כדעת הסגנור, ובארה:
אין חולק כי עבירות החזקת הסיכון היא עבירה חמורה. יסוד חומרתה בשימוש הנפוץ בה לעבירות אלימות של חלוקן מסתיימות אף במקרים, וביעיר כשהשכח לדרך "שגרתית" לפתרון סכסוכים בשנים האחרונות, במסגרת האלים הקשה והיד "קללה" על ניצב הסיכון המצויות את הארץ מדי יום.

לא בכך החמור המחוקק את עונשה של העבירה לכדי עבירה פשוטה, ולא בכך קבעו בית המשפט בעקבות פסיקתם כי רק במקרים חריגים שבחריגים תסוכן אי הרשעה בעבירה זו.
ואולם, כמו בכל עבירה, יש לבחון את נסיבותה כמו גם את נסיבות העברין, וUBEIRAT THE HAZAKHT HESKIN שבסוגה יוצאת מכל זה. אין הרי החזקה תמיימה - גם כשזו לא הוכחה או הוכחה כשלילה - הchèzka shenivutna apolotz av oaf lo totot beurpel. ברוב המקרים אי אפשר לבחון לאטייתה את טענתו הנאם כי מי דע מה באמת הבל באיש, והספק - הקטן או גדול - שנותר, כמעט מחייב לסייע החזקת סיכון (על מאפייניו הסיכון מוגדר בחוק העונשין) הchèzka shainana c'sherha, ונטול ההוכחה על הנאם עצמו. אולם בחלק מהמקרים, כמו במקרה דנן, ניתן להתחזק על אמיותו כוונת החזקה באמצעות בדיקת טיסותיו של העבריין. בית המשפט יטה להאמין יותר, בנסיבות הנסיבות שאוזכרו לעיל ומאפייניו הסיכון המוגדרים בחוק כאמור, ולאחר טענת כוונה תמיימה כאשר מדובר באדם שמעולם לא היה לו עניין כלשהו עם החוק, גם לא במסגרת תיקם שנגנו, קל וחומר כאשר שירות המבחן מגדיש את דרכו הנורמטיבית בעולם ואת תוכנותו הטובות.

רוצה לומר - גם אם לא עליה בידי הנאשם להפריך את החזקה שבחוק ולכך הורשע בביצוע העבירה, כאשר כל הנסיבות האופפות מורה כי מדובר יותר ב"טפשות" או "תקלה", יהווה מצב דברים זה נסיבה לקויא בଘירת העונש. ניתן לפחות שבסעיה של החזקת סיכון יתקיים "מדרג ענישה" שהוא תלי, בין היתר, בסיבות החזקה.

ובאשר לשאלת הרשעה:
ברור שקיים שיקולים סותרים ביחס לשאלת זו.
מהד, הרשעה היא אכן "דרך המליך" של תוצאות ההליך הפלילי, החטא ועונשו במובן היסודי ביותר של הפליטוסופיה 마지막ית, ממנה נגזר גם הילמה: מי שעבירה פלילתית יש להרשעו בה, ככל יזק. באוטו כיוון, ובאופן הנוגע לעונשה בנסיבות, טבע ההליך השפטוני ובעצם האנוש של השופטים מיצרים "מדרון חלקלך" של עונישה. אין בדברים אלה כדי להטיל ביקורת אלא רקiloc זר��ו לטענה המתארת קבוע בתהליך העונשה. רוצה לומר שכן אשר יטור כמונן מקודמו, וכן הלאה.

אותו "מדרון חלקלך" חל גם על שאלת הרשעה כמובן. שופט חייב להזיר עצמו במסיקתו הוא "משמן" עוד יותר את חלקלקות המדרון, ומайдך אין הוא יכול לצמצם שיקולי, כמובן, לשיקול זה. ככל יסוד הוא שהעונשה לעולם אינדיבידואלית, וככל שתמתאמץ לא תוכל להימנע משלקל את השיקולים של המקרה הפרטני והנאם הפרטני שיעומדים לפניה ולהכרעתה, וטובי שכך. שאוחרת - ואני מזכיר דוגמה לכך, היו היכללים השפטוניים והפסיקתיים ברמת נזקנות שאינה מביאה לכך לעולם, ולעתים גם לא משפט. אפיון "הכלת כתב", הנחשבת נזקה יחסית, "וכתבה" לסייעים והסתמכו, העוסקים בעיקר בಗלים של העברין, באופן שיצר מדרגת עונשה נוספת, זו השיכת ל"בוגרים צעירים", ואף הטענה תהזה המאפשרת לראות את עתודה הערטילאי של אדם, במיוחד צער, חלפי להוכחת "זק קונקרטי" כנדרש באותה הלהקה. משכך, בחנות גם אני את הפסיקה, וממצאים כי גם לשאלת הרשעה עליה שאלת ההחלטה רע"פ 3446/10, עבד אל חלים י' מדינת ישראל).

עינו במר הדין של בית משפט השלום, (עליו הוגש ערעור לביהמ"ש המחויז, שהתקבל, ובטעוי ניתנה החלטה ברע"פ, שהפכה את החלטת בית המשפט המחויז), מעלה כי החזקת האגף (באופן מקרה) ברכב ובאמצעי היום היotta נסיבה לקויא, אך גם גלו של הנאשם וכוכנותו ללמידה שהרשעה היהת עלולה לסלול.

אין באותו מקרה כדי לסקם את הרצינילים הכרוכים בשאלת אי הרשעה. ניתן לומר, בתמצית, כי כאשר מדובר באדם צער שעניינו פניו, שאינו יודע עדין היכן ימצא דרכו ולכך אין יכול להציג עלי מוקן קונקרטי שיגרם לו אם יורשע, וביעיר שככל שהוא מקרה התופיענו בגורמי נזקנות מוחלטת, באופן המאפשר לקבל כפושטו את הסבבו להחזקה הסיכון, שם אם לא ניתן להגידו כ"שר", ניתן להתרשם מתמיינות ו מהיותו "תקלה" שנפלה בדרכו במהלך חייו הנורטיביים: או אז - נטיית תהיה ליתן משקל גבוה יותר מהרגל לאפשרות המציאות, והלא בלתי סבירה, שהרשעה תחולב במסלול חייו הנורטיבי של אותו נאם, באופן שתורומו הפטנציאלי לחברה ולציבור תהיה מופחתת, כך שגם האינטרסים החברתיים והציבורי ימצאו חסרים ובמכלול השיקולים מכאן ומכאן יגבר השיקול לקויא המאפשר לנאם. בקשרו - לה�性 את חייו הלאה" ללא מחלוקת, על יסוד כל אלה החלטתי לאמץ את המלצת שירות המבחן, לבטל את הרשעתו של הנאשם, ולהשיט עליו מבחן למשך 18 חודשים, במהלךם ימצאה בפיקוח השירות. ומודע לנאם כי אם לא יעמוד בתנאי המבחן יוכל בית המשפט להפקיעו ולהשיט עליו עונש אחר.

המציאות תעבור העתק ההחלטה לשירות המבחן.
המוחג יושמד
זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחויז.

ניתנה היום, כ"ג אב תשפ"א 1 באוגוסט 2021, בנסיבות
הצדדים.